

Z wykształcenia biolog (absolwentka UJ), z zamiłowania malarka, poetka, animatorka kultury. Zakochana w Rzeszowie. Opublikowała: *Wieniec dożynkowy*, *Jestem Rzeką* (2009) [współautorka], *Moja Bernardyńska* (2009), *W prześwicie wieżowców* (2010), *Karnawałowy Olimp* (2010), *Makagigi* (2011), *Zostawić dzień* (2012), *Nie rozbieraj tęczy* (2013), *Co mówią ulice Rzeszowa* (2014), *...i nagle znikasz w ciemnych obłokach* (2015).

Dorota Kwoka

Poetka, recytatorka, malarka, animatorka kultury. Opublikowała tomiki poezji: *Otwieranie róży* (2008), *Jestem* (2008), *Na skrzydłach wiatru* (2009), *Za progami* (2010), *Zamknięte w kufrze* (2011), *Wodospadem* (2013). Współautorka książki: *Jestem Rzeką* (2009) [z Jadwigą Kupiszewską i Adamem Jańcem] oraz *Zobaczcie Rzeszów i...* (2009) [z Bogusławem Kotulą]. Ze Stachem Ozogiem nagrała ponad 50 płyt z poezją swoją oraz innych osób. Członkini Związku Literatów Polskich.

Początek

Przesileniem wiosny
muzyka tworzyła rodzaj przyjemności
patrzac na potyczkę kretowisk od góry

Padająca mokość
rozbudziła w larwach neotenię

Na zakręcie 1

Ranę w chropowatości
pozostawił przydrożny anioł

Skryła się cieniem milczenia

Dlaczego motorynka
wpadła kołami niebios

Skrzydła liści skleją czas
zwiędłymi kwiatami
płaczącymi suchością

Horyzont

Na horyzoncie dogorywała klatka

Oko kanarka sięgało daleko
wraz z trzepotaniem
przedśmiertnego serca

Lakierki krat
zatrzymały klucze
Pozostała linia wolności
poza zasięgiem śpiewu

Biel jaśminowa

Zakwitły jaśminy
przyniosły zapach
dziadkowego sadu
Wyruszą w miasto
w samotność Norwida
w ciszę milczenia
delikatnych płatków
Ktoś wyciął krzew
za rogiem kamienicy
nie odnajdę wspomnień
opadły bielą
utraconych lat
Kamienne ulice
odpowiedzą echem
nie zakwitnie wiosną
jaśminowy krzak

Zapach wiosny

Ten spacer
był wyjątkowy
poczułam zapach
odmrożonej ziemi
śnieżyczki białe
zbudziły się pierwsze
jak resztki śniegu
lśniły w szarej grudzie
rozповідаły
drzewom
otulonej róży
że zbliża się wiosna
i dość już spania
w zimowej pościeli

Ślady łez

Czas stanął
za pękniętą ścianą
odgrodził stopy
drzwiami
którymi wejść
już nie zdołam
Krucze wspomnienia
zatarły mokre od łez
ślady
Zawiłą ścieżką
podążam dalej
zapachem łąki
błękitnego sadu
który zatrzymał
smak
urodzinowego
tortu

Muzyka galopu

Do wiosny jeszcze daleko
przez zimne niebo
przedziera się słońce
na Połoninach wiatr
pędzi szalony
rozwiwiera grzywę
sylwetkom Pegaza
faluje bielą
odcieniem kasztana
i miesza barwy w strofach
mego wiersza
Przestrzeń otwiera
zapachem łąki
szumem samotnej
wysokiej jodły
rytmy galopu
dzikich
końskich kopyt
Jeszcze daleko
do świtu za wzgórzem
z mgieł się wyłania
muzyka kolorów
i na mozaice palety
malarza
utrwała ciszę
kwitnącej łąki
na skrzydłach wiatru
i w oczach Pegaza

Światło

Na pokryte kurzem
witraże
padł słońca promień
Wędrował Imionami
Świętych
Blaskiem otoczył
Krzyż
rozpostarte ramiona
W alegoriach męki
purpurowa czerwień
spływała kroplami
w konfesjonale
prawdy
Cierpiała
za grzechy

Ania Ślemp

Urodziła się w Krośnie w 1997 roku. Jest studentką Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Uczestniczka i laureatka konkursów literackich, plastycznych i muzycznych. Debiutowała zbiorkiem wierszy i prozy poetyckiej pt. *Nie powiem* (2017).

***

Uderzam się w głowę
Żeby wytrząsnąć z niej siebie
Tego chochlika który przekręca wszystkie
znaczenia
Wyrywam myśli z cebulkami
A potem – głupia – sadzę w osobnych doniczkach
I patrzę łapczywie jak się rozwijają
Samowolnie
Myśli rosną płaczą się pod nogami
Krzyczą o uczesanie...

Niby wierzę w wolność
Ale całe życie siedzę
i splatam włosom warkocz

O nieznanym tajemniczym akcie

I ten dziwny spokój.
I to zdziwienie, że to nie dziwi, że nie boli,
nie tak jak powinno
nie tak jak mogłoby
wszystko sprowadzić do tej jednej
linii
dwóch
trzech
ale im więcej linii, tym więcej,
dziwnie,
spokoju.
Byłoby.

***

Jestem martwa.
No mówię ci przecież, że jestem martwa;
nie zaprzeczaj.
Z martwymi się nie kłóci
Ani się o nich źle nie mówi.
Nie poddaje się w wątpliwość...
Chyba że umarli wieki temu.
W życiu każdego człowieka jest taki moment,
kiedy jest idealny
– przez pięć lat po śmierci.
Potem znów wszystko wraca do normy.
No dobra, niech będzie – chcę być martwa.

Jerzy Gronkiewicz

U r. 29.09.1965 r. w Jaśle, lekarz. W 2008 roku wydał pierwszy tomik poezji dla dzieci pt. *Pośród skałek*, a w 2016 tomik dla dorosłych *Moja Droga*. Do części swoich utworów komponuje muzykę. Jego utwory i piosenki można odnaleźć na portalach Facebook i YouTube.

Bieszczady na gitarę i cztery pory roku

W Bieszczadzie dobrze się grywa bluesa gitarą na cztery pory roku na strunach trzciny i w cienistych głąsach z świszczącym wiatrem co wieje z boku

Preludium płaśń dżdżu na Solinie
ćwierkanie ptaków i śpiew poety
pluskanie rzek i huk wodospadów
po zapach snu upojonej kobiety

Bieszczady gramy na cztery ręce
dwie pary oczu i zmysłów siedem
w zielonosinych wierzy warkoczach
gorącym słońcem spragnieni siebie

Na brzegu Soliny stara ławka
dwa miejsca dwa serca i gitara
w szuwarach nam pachnie melancholia
co żagle usypia i zniewala

W tym miejscu siedzimy wczesną wiosną
jesienią i kiedy się nam zdarzy
miłość śpiewamy pieśnią radosną
choć blues smutny nas tu wymarzył

jestem

jestem
myśli szelestem
lipowym kwiatem
latem

jestem
przyjaźni gestem
wzruszeń kałużą
duszą

jestem
malarzem westchnień
ptaka wolnością
wiosną

jestem
gitary brzmieniem
kochankiem muzy
w podróży

jestem
lekarzem istnień
cierpienia drogą
trwogą

jestem
tak jestem jestem
myśli szelestem
jestem

Ryszard Szociński

Urodził się w 1947 roku w Urzędowie (woj. lubelskie), zmarł 25 marca 2018 r. Mieszkał od 1970 r. w Bieszczadach w Strzebowiskach. Poeta wydał m.in. tomiki wierszy *Idąc przez Bieszczad*, *Jako ptaki Bieszczadu*, *Tańcząc Bieszczadem*, *Wiatrem z Polonin*, *Jest gdzieś taki świat* oraz zbiór opowiadań *Bieszczadzkie przypadki*. W swojej galerii Atamania Bieszczadu oferował m.in. bieszczadzką poezję i słynne bieszczadzkie dusiołki.

poszukiwania

może mi kilka daruje Pan lat
bym
mógł ocalać swoją duszę
być może
inny będzie świat
gdy
w wieczność samotnie wyruszę

gdy
już nakarmię swoje ego
galaktyk
i harmonii pyłem
i Głos usłyszę ten
dlaczego
na ziemi
między wami byłem

to skłonię przed Nim
czoło dumne
podam
swą duszę pełną strachu
i
po raz drugi jeszcze umrę
by zostać
na wszechświata dachu

danse macabre

tańczę
ze smutkiem duszy mojej
do tańca
gra mi Bies i Czad
mojego ciała nic nie wzruszy
i zobojętniał
cały świat

płatam się w tańcu
odlatuję
przede mną mgła
a za mną czas
umiałem kochać
dziś nie umiem
jestem jak chmura
lub to głąz

tańczę
a żal na werblu gra
śmieje się ze mnie czas idiota
bo
tak mi blisko jest do dna
a ręki
nikt mi już nie poda
lub to
wyciągnie do mnie rękę
pełną kielicha i rozpaczy
poda
pomyśli
jestem dobry
i cały świat niech to zobaczy